

Ontwaken
uit de
duisternis

Getty Lenaerts

Schrijver: Getty Lenaerts
Coverontwerp: Getty Lenaerts
ISBN:
© getty lenaerts

INLEIDING

Het leven is een puzzel waarvan de deeltjes steeds onbereikbaar blijven, tenminste voor jezelf. Je zoekt en blijft zoeken naar harmonie, geluk, liefde, en wat je hart nog meer verlangt.

De plaats waar je wiegje stond is van cruciaal belang voor je verdere weg in dit leven; maar de vrijheid van keuzes maken, is bepalend waar je uiteindelijk op het einde van je leven staat.

Vooraf dat laatste is vaak een struikelblok. Hoe moet je nu weten welke keuze de beste is, wanneer je een kind bent en zelf amper iets in te brengen hebt? Nochtans zijn veel, heel veel dingen uit de kinder- en jeugdtijd bepalend voor je verdere levensweg, elk klein of groot verhaal telt.

Een zorgeloze jeugd,... zou het bestaan? Ik denk het niet, maar wat een invloed heeft het, in welk gezin je bent opgegroeid. Dat kun je uiteraard niet kiezen, je wordt geboren en dat is de plaats waar je zal opgroeien tot volwassene.

Je verlaat de ouderlijke woning, omdat je gaat trouwen... juffrouw is verleden tijd, je wordt mevrouw genoemd. Alles voelt meteen zo vreemd aan. Enerzijds ervaar je de vrijheid als welkom, anderzijds verlang je naar weer kind te mogen zijn.

De lessen die je meekreeg om een huishouden te runnen als 'vrouw' moeten in de praktijk

toegepast worden, zorgen dat er eten op tafel staat tegen dat manlief thuiskomt van zijn werk. Dus eerst naar de winkel en een keuze maken aldaar wat we gaan eten, met een weekplanning werken lijkt dan een beter idee.

De wittebroodsweken... Ze zijn zo voorbij!

Gaandeweg leer je nieuwe dingen, hoe alles ook qua wetgeving in orde moet zijn. Het is heel wat dat achter het hoekje komt kijken bij het op eigen benen staan.

Als je geluk hebt tref je meteen de juiste partner, zo zou het toch moeten zijn. Met een basis die al geen voorbeeld was, is die kans al heel klein geworden.

HOOFDSTUK 1

Dat bleek al na enkele jaren, toen het huwelijk van Jo en Sofie op de klippen liep. Jong en onervaren gestart om te vluchten uit een situatie die niet vol te houden was. Nog steeds de gevolgen van het ongeluk op 17-jarige leeftijd dragend, waardoor werken nog steeds uitgesloten was. Niet sterk genoeg om een leven alleen te leiden, de zin van het leven was zo onduidelijk en daartegenover de tegenslagen die zo doorwogen op de schouders van een jonge vrouw.

De vrijheid waar Sofie zo naar verlangd had toen ze met Jo huwde, was utopie. Net zoals tijdens haar tienerjaren haar verlangen naar begrip en liefde. *In het boek: korte verhalen*

Met haar 18 jaar was ze amper volwassen en Jo was 25 jaar. Ze merkte dat hij zijn werk en vrienden vaak boven haar stelde. Soms bleef hij wat langer weg na zijn werk, om met vrienden iets te gaan drinken. Dan kwam hij soms dronken thuis, echter ruzie maken deed hij niet. Niet zoals haar vader, maar toch dat drinken vond Sofie alles behalve leuk.

Jo had geen moeder meer, werd door zijn vader opgevoed, een brave man die ook alle dagen zijn stamcafé bezocht. Ook niet overdreven veel drinken, maar wel een dagelijkse gewoonte. Ze passeerden vaak langs het stamcafé van zijn vader, en bij goed weer zat hij telkens op zijn vast plekje buiten bij vrienden wat te praten en de voorbijrijdende auto's na te staren. Niet echt boeiend, maar zijn tijd passeerde er ook mee. Toen zij daar stopten, bleven ze in de auto zitten en draaiden het venster open om een babbeltje te doen. Ja, elektrisch bediende vensters waren er toen nog niet.

Jo had een jongere broer en een zus die getrouwd was.

Omdat de jongens vaak alleen thuis waren gingen ze met vrienden weg dus een echt goed voorbeeld had Jo thuis niet gehad.

Zijn werk in de bouw gaf hem tijdens de wintermaanden ook heel wat vrije dagen door de weersomstandigheden. Dan was hij vaak met vrienden op stap en allemaal lustten ze wel een biertje. En ook vele biertjes, Jo begreep niet dat Sofie al dat drinken niet op prijs stelde. Hij deed niets verkeerd vond hij en wilde enkel zijn vrienden behouden. Sofie kon daar niets tegen inbrengen, hij dronk ook een biertje voor hun huwelijk en soms ook wel eens wat teveel. Dan had ze niet met hem moeten trouwen.

Ze reed nog veel naar haar moeder, omdat ze ondanks alles de moederband miste. Een liefdevolle sfeer was er sowieso nooit in hun ouderlijk huis. Enkel op Kerstavond, toen we allen rond de uitgetrokken tafel in de woonkamer zaten, dat was heel leuk. Toen werden er spelletjes gespeeld, er waren verrassingspakjes, de oudste broer en de schoonbroer verkleden zich dan en gingen bij de burens liedjes zingen. Dat was onbeschrijflijk leuk, dan werd er veel gelachen, er was ook taart.

Dat was tot iedereen het huis uit was, dan was het gedaan.

Maar het blijft een gemis, want met moeder wilde ze over dingen kunnen praten die ze belangrijk vond. Wanneer Jo meeging, nam hij meestal een stripverhaal mee om zich bezig te houden. Heel af en toe ging hij met zijn schoonvader mee naar café. Dat vond Sofie haar papa natuurlijk heel tof. Een schoonzoon die dan ook nog een pintje lustte. Sofie vond het leuk dat ze goed met elkaar konden opschieten, maar dat was dan ook al. Ze probeerde net als haar moeder de situatie te verdragen en er niet teveel over te zeggen, maar af en toe zat het haar hoog en wou ze er toch eens over praten.

Tijdens de week, overdag was haar vader niet thuis, dan was ze met haar moeder alleen. Haar broers die gehuwd waren gingen ze ook opzoeken.

Met de schoonzussen kon ze het goed vinden. Het gemis aan liefde begon meer en meer drastisch door te wegen in haar leven.

Sofie had steeds het gevoel dat dit niet het leven kon zijn en dacht vaak dieper na over hoe alles zou begonnen zijn. Een denken waar ze nooit verder mee kwam dan het heeal. Dat was iets dat ze tegen niemand vertelde en ook niet kon. Wie zou haar begrijpen, ze zouden misschien denken dat ze gek was. Reeds als jong meisje hield dat haar bezig. Alles had een begin, een kip uit een ei, groentjes beginnen bij zaadjes. Zo, heel eenvoudig was ze daar dan mee bezig, tot ze aan de hemel kwam, de sterren, de maan en... Dan niets, alles leeg, dat was zo moeilijk om voor te stellen. Eigenlijk was dat niets voor jonge meisjes om zo diep na te denken over zulke zaken. Dat vond ze later ook zelf, maar de gedachten kwamen steeds terug. Veel praten deed ze niet, maar denken des te meer.

Sofie trachtte haar appartementje dat ze met Jo huurde netjes te houden, de boodschappen te doen, elke dag warm eten te maken. Het was een routine geworden, net zoals bij haar moeder. Ze was ook niet voor niets naar de huishoudschool gegaan.

Alleen legde zij zichzelf nu op wat ze moest doen en niet haar moeder. Maar veel veranderde er eigenlijk niet. Was dat dan volwassen worden?

Wie kon het haar zeggen? Liever had ze talen geleerd, maar meisjes moesten leren hoe ze een huishouding moesten doen. Dat was moeder haar opvatting, waarschijnlijk omdat ze zelf was opgevoed in een kloosterschool bij de nonnen en dat tot haar 18 jaar, heel uitzonderlijk in die tijd. Sofie had maar schoolplicht tot haar 14 jaar.

Tijdens de weekends gingen Jo en Sofie uit, en dan werd er met de vrienden bier gedronken, de zondag was het vaak bezoek van vrienden ontvangen, bij vrienden op bezoek gaan. Eigenlijk veel echt samen waren ze niet, als er geen vrienden bij waren gingen ze familie bezoeken. Elk jaar een reisje maken tijdens het verlof van Jo, ook met een bevriend koppel, dat waren leuke vrienden, ze maakten op die reisjes veel plezier. De allereerste keer was het met de bromfiets naar zee. Het jaar nadien hadden ze een autootje, bij de oudste broer van Sofie in zijn garage gekocht. Een knalrood Fiatje 850, heel fier was Sofie met haar leervergunning voor een jaar. En daarna mocht ze om haar rijbewijs. Nu konden ze al eens naar zee of de Ardennen rijden, met een tentje, kamperen op een camping, meestal bij haar broer. Feestdagen, verjaardagen en wat ze nog konden doen om samen met vrienden plezier te maken. Elke week was er ook nog een avondje kaartspelen.

Een heel druk leven, met weinig tijd voor elkaar, het lag voor de hand dat het niet ging blijven duren.

Na vier jaar, besloten Sofie en Jo weer uit elkaar te gaan. Het lukte niet om in harmonie met elkaar te leven. Voor Sofie ontbrak er iets in hun relatie. Was het wel liefde die ze voelde of zag ze meer een ouder iemand die voor haar zorgen kon in Jo. Ze wist het niet, ze kon het huishouden runnen, dat had ze geleerd, maar hoe een relatie onderhouden, dat was haar een raadsel. Zoiets leerde je ook op school niet.

Zoals bij haar ouders moest en wou ze het niet doen. Dat was zeker niet de grote liefde die twee mensen voor elkaar voelden als ze gingen trouwen. Het leek meer op haat. Moeder kreeg ook geen respect voor dat wat ze heel goed deed: koken en huishouding. Veel zeggen deed zij ook niet, bij de nonnen op school moest je ook zwijgen en luisteren. Zoals moeder opgevoed was, zo voedde ze ook haar kinderen op.

Sofie was ook heel verlegen en wist ook niet veel te zeggen in gezelschap. Ze had nooit veel moeten zeggen, dan was het ook moeilijk om over iets mee te praten.

Een moeilijke periode brak toen aan, zoekende naar haar eigen identiteit, naar de zin van het leven. Dat hield haar nog steeds heel veel bezig. Jo ging weer bij zijn vader wonen en Sofie bleef op het appartementje. Ze moest wel alles op haar naam laten zetten en ook alleen met haar inkomen betalen. Dat was al niet zo eenvoudig meer. Dat merkte ze meteen al de eerste maanden dat ze alleen was. Gelukkig kon ze met de som die ze kreeg van de verzekering voor haar knie, een deel aan Jo betalen voor de inboedel die hij liet staan. Op die manier bleef het gemeubeld en moest ze niets bijkopen.

Het alleen zijn en alles regelen was moeilijk, ze zocht gezelschap in de manege en was niet veel thuis.

HOOFDSTUK 2

Met haar spaarcentjes had Sofie een paard gekocht om samen met een vriendin uit rijden te gaan. Het was een zwarte ruin en haar vriendin had een wit paard van een vriend van haar dat ze mocht lenen. Ze hadden elkaar in de manege leren kennen. Marie kon niet goed met haar vader overweg en haar moeder had niet veel te zeggen aan Marie. Sofie vond dat wel raar, dat Marie zoveel tegenspraak had tegen haar ouders en haar eigen zin deed. Haar vader liep vaak achter haar om haar vast te grijpen, maar dat lukte hem zelden.

Marie en Sofie gingen samen langs de boerderijen om te vragen of er iemand een stukje weiland te huur had. Dan zouden ze zelf voor eten en drinken kunnen zorgen en kwam dat goedkoper uit dan de stalling in een manege. Ze vonden na lang zoeken een stukje langs het kanaal dat ze voor een klein bedrag mochten huren. Samen zetten ze daar een afdak, zodat de paarden konden schuilen als het slecht weer was. Ze reden vaak uit langs het kanaal waar het rustig was. Tijdens de zomerperiode gingen ze uit rijden en stopten dan aan de terrasjes waar

mensen zaten die ze kenden. Marie was door veel mensen gekend. Het was vaak al laat toen ze terug naar de weide reden met hun paarden. Normaal moesten ze een lichtje dragen rond hun arm, maar dat hadden ze meestal niet bij zich.

Heel vaak kwam de politie langs de baan naar hun weide, dan moesten ze afstappen en verder te voet gaan, omdat ze geen verlichting bij hadden. Dat deden ze dan, tot de politie weer uit het zicht was, dan vlug weer opstijgen en op een drafje naar de weide. Sofie had in de manege al leren rijden tijdens haar huwelijk met Jo en kon reeds behoorlijk rijden. Dat kwam toen goed uit, want Marie kon heel goed rijden en had ook een iets vuriger paardje. De grote sierlijke dieren hadden Sofie haar hart veroverd. Wanneer ze op de rug van een paard zat, leek het of er een andere wereld openging. Bijna zorgeloos genieten van de krachtige bewegingen die ze voelde wanneer haar paard zich bewoog. Al haar zorgen verdwenen voor even tijdens het rijden.

Met Marie maakte ze ook veel plezier, maar Sofie schrok soms wel van wat zij allemaal durfde zeggen tegen haar ouders.

Die periode kon ze even de ellende van haar jeugd en mislukt huwelijk vergeten. Maar het kon niet blijven duren, zoveel geld had ze niet. Ze was zich er ook van bewust dat ze weer opnieuw werk moest vinden dat niet belastend was voor haar knie. Zeker met een paard erbij dat ook